

MUMMO ILMAN RAJOJA

• TARINOITA JA MIETTEITÄ •
VANHENEMISESTA

LEENA SORVALI

Leena Sorvali

Mummo ilman rajoja

Tarinoita ja mietteitä
vanhenemisesta

Copyright: Leena Sorvali 2022
Kannet: Pietu Tulokas

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-6859-4

Leena Sorvali

Mummo ilman rajoja

Tarinoita ja mietteitä
vanhenemisesta

Sisällys

13 Kahdeksan- vaan ei kuusikymmentä

UUSI ELÄMÄ

17 Kolari

19 Rakkautta ensi silmäyksellä

19 Minua hemmoteltiin

20 Yksikätistä akropatiaa

21 Rautaa ranteeseen

22 Ykkönen silmään ja eteenpäin

SINUA, SINUA RAKASTIN

27 Merien yllä savuavat sydämet

36 Paluu Dragsvikiin

38 Yksin yhteisessä talossa

EI KETÄÄN KOTONA

43 Yksinhuoltaja

45 Tyhjä koti - tyhjä syli

48 Tiina

50 En jaksa itkeä enää

ASIA, JOSTA EI KEHDATA PUHUA ÄÄNEEN

55 Elän köyhyysrajalla

58 Sinkkuja sorsitaan

61 Mummon huima digiloikka

MINULLA ON UNELMA

- 65 Unelmia elääkseni
- 67 Uusi kumppani hakusessa
- 71 Katoamisilmoitus
- 74 Virtuaalirakkautta
- 77 Matti - suomalainen mies
- 82 Nuoruuden rakkaus soitti

MINÄKÖ VANHA?

- 87 Ensimmäisiä ennusmerkkejä
- 89 Kolotuksia siellä, jäykkyyttä täällä
- 89 Muisti pätkii
- 91 Ennakkoluuloiset mielenlasit
- 92 Anteeksi mitä?
- 93 Karvojen katovuodet
- 94 Vajaamakuista ruokaa
- 96 Kiirettä pitelee
- 97 Tekemättömät työt
- 98 Hymyä pyllyyn
- 99 Rupsahda rauhassa

ELÄMÄ PELISSÄ

- 103 Kuolen mieluummin kuntosalissa kuin vuoteessa
- 105 Rajattomat raajat
- 107 Tein minä kotiviinin
- 109 Onnellinen jokaisesta yöstä ilman unilääkettä
- 111 Hammas hampaasta
- 114 Kolme kuukautta karanteenissa
- 122 Äitee
- 126 Outo aamu

- 127 Ikäsyrrjintää sairaalassa
- 129 Saavutettu tavoite ei tuntunut miltään

ELÄMÄSSÄ TAPAHTUU KUMMALLISIA

- 133 Rosvo tyhjensi tilini
- 135 Uuvuttava käynti vakuutuslääkärillä
- 137 Yöllisiä vierailuja
- 140 Läheiset tulevat uniin

KIERRÄTTÄMISESTÄ TULI MUN JUTTU

- 147 Kuolinsiivous
- 150 Second hand ja handicap
- 151 Kamala kantapää ja muita ongelmia

KOHTAAMISIA

- 155 Piispaa kyydissä
- 159 Isoveli
- 165 Täti Auroora
- 168 Aurinkomies
- 172 Ohi puhuttu elämä
- 174 Riitta
- 175 Yhteensattumia
- 177 Kirjakyläpäivillä

LEELIAN LEPOTUOLISSA

- 181 Uskonkriisi
- 183 Liian kiltti
- 185 Pietu

POHDINTOJA

- 191 Koronan jälkeen kevyempää
- 193 Kukkia ja mehiläisiä
- 195 On sitä läöpitty ennenkin
- 198 Pelon paikka
- 200 Maailma oli miesten
- 202 Ikäero - missä menee raja?
- 204 Rouvamalli

VELVOLLISUUS OLLA ONNELLINEN

- 209 Onnellisuus on oma valinta
- 210 Elämä voi olla myös kivaa
- 213 Minä vanha urhea nainen

KULINAARISIA KOKKAILUJA

- 217 Yksinolo innosti kokkaamaan
- 220 Helppoja reseptejä
- 227 Hurahdus satokausikasviksiin

Sitä ehtii elämässä miltei mitä tahansa, jos ei hosu.

- Gösta Ekman

Kahdeksan- vaan ei kuusikymmentä

Mitähän minä oikein ajattelin?

Kahdeksankymppiä lähestyi ja aloin etsiä pitopaikkaa. Tallensin tietoja niistä tietokoneeni kansioon, jonka nimesin luvulla 60.

En tuntenut itseäni vanhaksi, oli kai kuusikymppisen olo. Erilaisia kremppeja oli tietysti tullut, mutta eivät ne mieltä vanhentaneet. Törmäsin tuleviin vuosikymmeniin vasta muistaessani, että olin joskus kauan sitten luvannut ystävilleni, jotta jos elän kahdeksankymppiseksi ja olen vielä joten kuten kunnossa, järjestän pippalot. Lupaukseni pidin, vaikka rahat olivat vähissä.

Eläkkeeni riittää juuri ja juuri päivittäisiin menoihin, siitä ei säästöön jää. Ylimääräiset pienet tulot, kuten vanhusneuvoston kokouspalkkiot ja koirien hoidosta saamani taskurahat siirsin sivuun. Aktivoin netissä kirpputorimyyntiäni ostamalla halvan sovitusnuken, jonka yllä vaatteni näyttivät paremmilta kuin henkarissa. Se maksoi nopeasti itsensä takaisin. Vein vaatteitani myös Second Hand Shoppiin ja sain kivasti synttärirahaa sieltäkin.

Minulla oli astiakaapissa kahdentoista hengen Arabian käsinmaalattu Valencia-astiasto, jolle ei ollut enää käyttöä. Myin siitä puolet pois. Yritin myydä myös täysin käyttämättömät hopeiset ruokalusikat kultasepälle, joka oli ilmoittanut ostavansa jalometalleja. Se jäi yritykseksi, sillä niiden arvo oli silloin lähes nollaluokkaa.

Tammikuu rajasi juhlapaikan valintaa. Kesällä olisi ollut

helpompaa: kutsua vieraat vaikka Vesijärvi-risteilylle. Vesitor-
nikin mahtavine näköaloineen houkutteli, mutta sinne hyväk-
syttiin vain yritystilaisuuksia. Valitsin juhlapaikaksi Mukkulan
kartanon Kavaljeeri-talon, kun se oli lähellä, passelin kokoinen,
ja sinne sai järjestää oman tarjoilun.

Lähetin eri tahoille tarjouspyyntöjä, joissa ilmoitin, että
en halua mitään perinteisiä menuita (aterioita alkupaloineen,
lämmiruokineen, voileipä- ja täytekakkuineen) vaan jotakin
rentoa, erilaista, kevyttä buffettarjoilua ja pikantteja ideoita.
Asemapäällikkö-kahvilan tarjoama Talvenmenu ihastutti: päh-
kinäinen salaatti, pestomarinoidut pikkutomaatit, ruiskupit lohi-
tätytteellä, poroleipäset, feta- ja sienipiirakat ja karpalotuore-
juustoleivokset. Pentikin hopeoidut porot, poroaiheiset servietit
ja syksyllä glyseroliliuokseen upottamani pihlajanmarjaoksat
täydensivät teemaa.

Kutsuja lähetin vain läheisille: sukulaisille, ystäville ja niille
ihmisille, joiden kanssa olin viime vuosina ollut enempi teke-
misissä. Heille, jotka olivat olleet ja tulleet minulle tärkeiksi,
ja joille minäkin merkitsin jotakin. Kehotin heitä tulemaan
rennolla mielellä: ei puheita ei pönötystä, eikä lahjoja vaan
elämäniloista yhdessäoloa.

Elettiin koronarajoitusten aikaa, se edellytti kaikilta vähin-
tään kolmea rokotusta (koronapassi) ja maskisuositusta. Mas-
keja ja käsidesiä oli ovenpielessä ja pöydät sijoitettu niin että
turvavälit toteutuivat. Oli ymmärrettävää, että osa kutsutuista
jätti saapumatta näissä poikkeusoloissa.

Otin vieraani vastaan pukeutuneena karjalaiseen feresiin,
jonka olin teettänyt varta vasten tätä tilaisuutta ajatellen, olen-
han isäni puolelta karjalaista sukua. Se tuntui nyt erityisen
tärkeältä.

Olin onnellinen. Se oli iloinen ja lämminhenkinen iltapäivä.
Juuri sellainen kuin olin ajatellutkin. Eikä kukaan sairastunut
koronaan. Jäi hyvä mieli.

UUSI ELÄMÄ

HYMYÄ PYLLYYN! Kuva jonka näen peilistä, ei ole minun kuvani. Ihan vieraan näköinen ryppynaama, jota ei huvita katsella yhtään. En tunne itseäni niin vanhaksi kuin naama näyttää. Jos jumalan on annettava naiselle ryppyjä, niin miksei niitä voisi sijoittaa jonnekin muualle kuin naamaan, vaikka takalistoon?

YKSIN YHTEISESSÄ TALOSSA. Olin hädissäni. Mies oli hoitanut talon kaikki tekniset asiat ja lumityöt. Nyt olin täysin tietämättömänä tyhjän päällä. Yhtenä yönä talo alkoi viiletä. Juoksin pannuhuoneeseen. Aavistin, että öljy oli loppunut. Mistä minä olisin sen osannut etukäteen tietää?

TYHJÄ KOTI - TYHJÄ SYLI. Tämä asunto, missä nyt asun, on aivan liian suuri. Sisustin tämän niin, että olisi tilaa tuleville lapsenlapsillekin leikkiä ja nukkua. Lapsenlapsia minulle ei suotu, joten tilat jäivät haavetiloiksi. Kun koiratkin kuolivat, kotini ja sylini ovat tyhjät.

KUOLEN MIELUUMMIN KUNTOSALISSA KUIN VUOTEESSA. Aikaisemmin ikääntyneitä kehoitettiin lepäämään ja välttämään raskaita ponnistuksia, mutta nykyään kaikkia kannustetaan osallistumaan erityisesti lihasvoimaharjoitteluun. Lihasvoiman merkityksen tajuaa usein vasta, kun sen menettää.

ELÄMÄSSÄ TAPAHTUU KUMMALLISIA. Rosvo tyhjensi tilini. Sain pankista ilmoituksen, että verkkopankkitunnukseni ovat saattaneet päätyä vääriin käsiin.

YÖLLISIÄ VIERAILUJA. Heräsin, mutta en sängyssäni. Makasin kylmällä lattialla, mutta en tiennyt missä.

